

(המשך מעמוד 37)

לא מסריטים כאן סרט. אני יודעת שהכלא לא מתאים לבחורה עדינה כמוך. אבל מנפקדות לא מתחמקים. זוהי עבירה על החוק הצבאי!" למירה, האוהבת את החופש שלה יותר מהכל, היה קשה מאוד בכלא. תחילה בכתה ללא הפסק, ואחריכך שקעה בדיכאון כבר. היא לא ידעה מה קורה איתה. בקושי הצליחה להתרכז בעבודת הכלא — תפירת כפתורים למדים.

כאשר השתחררה, אמרה לעצמה שלמרות הכל היה כראי לסבול עבור חמשת ימי הכילוי והאהבה בחוף של סכין. נתתי לו בעיטה בעזרת הכרך שלי, והצלחתי להשכיב אותו על הארץ. היה חושך, ועוד לא ידעתי מי זה. כשהרלקתי את האור הוא התחיל לבכות. אמר: לא ידעתי שזאת את. "היה לו מישפט, והוא קיבל חמש שנים בכלא צבאי. אחרי הטראומה הזאת נעשיתי

ובניסיון שיש להם עם בחורות, וחושבים שיש להם עוד כיבוש. יש לי ממש אורגומה מלאה מלשחק עם כאלה ולהיעלם להם. ואז הם הולכים ישר לאמבטיה, לעשות מיקלחת של מים קרים.

"בשביל מה המהירות הזאת, לתפוס הכל? הישראלי המצוי לא מבין שאשה צריכה עדינות, חיוורים והרכה פינוק.

"נישואין

זה עסק"

התחלתי לפחד מהמצב שלי, טיפוס שאני שונאת גברים, אבל זה עבר לי. התאהבתי בג'ו, איש-עסקים יהודי צרפתי. נפגשנו בתל-אביב, כשחיכתי לטרמפ לחיפה.

"תמיד נסעתי בטרמפים, גם אחרי הניסיון לאונס. אני אוהבת סיכונים והרפתקות ושונאת אוטובוסים ומרניות.

"ג'ו ואני התאהבנו ממבט ראשון.

מירה שחר

בואי אתי פרויליין

במשך שנתיים הייתי רק איתו. אני טיפוס נאמן. אם אני אוהבת — זה עד הסוף."

עד הסיפור הגרמני שלה הספיקה מירה להופיע בהצגה דקאמרון. שם חשפה את החוזה. זה לא היה לה קל, אבל הכימאי אברהם ניניו שיכנע אותה על ששחקנית צריכה לעשות כל דבר על הבימה, והיא קיוותה שאחרי שהאנשים נקהל יסתכלו על גופה, הם יתרכזו במישחקה.

דרך הצגה זו הכירה את הבימאי ניסים ריין, והוא נתן לה תפקיד קטן בסדרת הטלוויזיה מישל עזרא ספרא.

מירה אוהבת להתלבש לפי האופנה האחרונה. היא מטופחת, מאופרת בעדינות, מסתובבת תמיד על עקבים גבוהים ורקים. שיערה חלק, מגיע עד הכתפיים, צבוע לחום כהיר. הצבע המקורי הוא חום כהה. עיניה חומות, היא מעשנת הרבה, לא שקטה.

מוז כשנה היא בארץ. מתכננת את נסיעתה חזרה למינכן. היא גרה בדירת חדר צנועה בצפון העיר ומתפרנסת כקושי מעבודות מזדמנות.

"כשאגיע למינכן, יש לי הזמנה למיכחני-בר לסדרת טלוויזיה, היא מספרת. "אני רוצה לשחק, ולא חשוב לי איפה. הייתי נשאת בארץ. אם איוה בימאי היה קורא את הכתבה ומציע לי תפקיד. אם לא, נראה מה יקרה במינכן. נורברט מתאים לי כבעל. הוא

גרמני עם נשמה של זהב, וזה דבר נדיר. הוריי מאוד מחבבים אותי. נישואין זה עסק, במיוחד לאנשי קאריירה. כדי להצליח בנישואין, צריך להקריב הרבה, צריך התאמה וצריך להיות חברים.

"חברים היינו תמיד, ויש סיכויים שיהיו לנו חיים יפים ביחד. אם אתאהב באחר — איי אפשר לדעת מה יקרה. יש לי לב רחב, אני אוהבת את החיים, אוהבת אנשים יפים, אוהבת להכיר. החיים זה כמו סרט, עם הרבה-הרבה תמונות. החיים הם סיפור מלא הפתעות."

נעמי רזן

קשוחה, רעה. שנאתי גברים ויצאתי איתם רק בכוונה לנצל אותם. לפני המיקרה אהבתי להתגרות בגברים, לגרות אותם ולשחק איתם, וחשבתי שאולי זה העונש שקיבלתי מאלוהים. "היום אני יודעת שאשה חייבת תמיד לשחק עם גברים, אבל כבר לא באותה צורה. הם אני אשה בשלה, שיוודעת מהם החיים ומהם הגברים.

"לפעמים אני אוהבת לשחק בגברבר הישראלי המצוי והלא רצוי. זה הפלוד שלי. יש כאלה המנפנפים במפתח המכוננית שלהם, בעסקים קיסריה, אבל החליטה שיותר לא תיעדר מיחירתה, אפילו לחצי שעה. היא נשבעה לגמור את הצבא יפה ובשקט.

אבל לרוע מולה, היה עליה לעבור טראומה נוספת לפני השיחרור. "שירתתי בחיל האוויר, בשרה-דב" היא מספרת, "כלילה-סדר נשארתי בתורנות. הייתי בשירותים, ופתאום ראיתי שאהור כבה ונדלק, ושמעתי ברז נפתח ונסגר.

"חשבתי שזאת חברה שלי, קראתי בשמה, אבל לא היתה תשובה. הרגשתי שמשוהו לא בסדר. פתחתי לאט את הדלת והרגשתי יד חזקה על הפה שלי. רציתי לצעוק, והקול אמר תסתמי את הפה.

"זה היה כמו בסרט של היצ'קוק. "זיהיתי אותו — חייל, שנשאר נהגיתורן. לפני המיקרה היינו ירידים. הוא היה שופך לפני את הלב, על הצרות שלו ושל המישפחה שלו. הוא היה תמיד גונב כסף לסמים ולשתיה. הוא לא זיהה אותי בכלל בשירותים, כי היה מסומם, מסטול.

"הוא השכיב אותי על הריצפה, ופתח את חגורת המיכנסיים שלו. הוא היכה אותי, היה לו כוח של אריה. החזרתי לו מכות, נלחמנו ממש. מרוב עצבים נעשיתי חזקה. הייתי אז בתולה, ונורא היתה חשוכה לי הפעם הראשונה. הייתי ממש פאנאטית בעניין. קיבלתי חינוך כזה בבית. "ככים המיכנסיים שלו הרגשתי חוד

נשים
באמריקאי